

лобрадия калугеръ, обикаляйки прѣстола съ кандилница въ ржка.

Ана не отиде на молитва, но душата ѝ се прѣнесе подъ нискитѣ сводове на килията, гдѣто бѣха богомолцитѣ на бдѣние. Като въ сънъ тя виждаше мълчеливитѣ и тъмни силуети на каяцитѣ се! До ухото ѝ долитаха тихитѣ шепнения на молитва, струвана прѣдъ прѣстола; и тя като че виждаше въ таинствения полумракъ едва — едва да просвѣтватъ гаснящитѣ вжглени въ разлюляната кандилница и тамяния лѣхъ на леки вълни какъ се носи околобръсть.

«Всички се молятъ да бждатъ изкупени грѣховетѣ имъ, — си спомни Ана, и тогава да се свършатъ днитѣ имъ».

«Суета — суетъ! — се обаждаше другъ гласъ въ нея.

И каго отвѣтъ на гласа, тя си спомни своя животъ, спомни си за Николаева — и безъ да разбере защо, у нея се роди мисълта да тури край на живота си.

Защо се появи въ нея тая мисълъ и да ли тя би могла да стори това? — Ана нито се запита, нито можеше до си отговори, но тя почувствува, че въ самоунищожението се крие тайната на нейния животъ. И въ мигъ рѣшението бѣ взето.

Тази ѝ мисълъ се яви неочаквано тѣй, както ония таинствени птици, що изхвъркваха изъ тъмнитѣ бездни на мрачнитѣ скали и като стихия я увлѣче въ другъ миръ, гдѣто нѣмаше ни печаль, ни въздыхание.

— — и дѣ же нетъ ни печаль, ни въздыхание, но жизнь безконечная, — ѝ минаха прѣзъ умъ думитѣ на упокойния псаломъ, що тя чу за пръвъ пжтъ при погребението на обичния си баща. И често отъ тогава тя спомнаше тия слова и дълбоко се замисляше въ тѣхния смисълъ.

— Ни печаль, ни въздыхание, но жизнь безконечная, — повтори тя. И нѣкаква таинствена сила я обзе и понесе на якитѣ си крила. — Като дѣте въ скутитѣ на грижлива майка, Ана се отдаде на тия слова, чиято стихия бѣ по-мощна отъ грѣмотевцата и по-увлѣкателна отъ жаждата на орелъ, изтърванъ отъ клѣтка въ недрата на усойтѣ и зажимѣ да изпита силата на смъртъта!

А когато отвори очи — прѣдъ нея се мѣрна окачения револверъ на стѣната.